

En ny lustig

WISSA,

Om en öfwerdådig Siöman,
som altid lefde i öfwerdådighet/ med
supande, frakelande och swärjande, och
huru han slog och illa tracterade sin
Hustru then dygdiga och
fromma

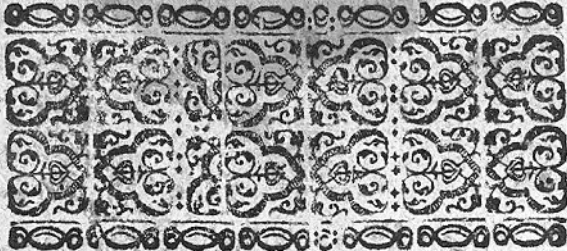
Sara Båp,

samt och spolierade och ruinerade
Huset med all thes husgeråd, och kom
omfidor til fids / at Östra • Indien Åhr 1667.
Swarest han swärjade om i 30. Åhr / och kom
sedan hem som en arm tiggare / gick i staden om-
kring och tigde / råtkade oförmodeligen på sins Hu-
strus hus / och tigde af henne / och icke kände
henne / och huru hon har tagit honom
gunstigt up igen.

Uttålad efter Historiens berättelse med all
möjliglilit.

Kan sungas som: Den som långear til
at låra sticka etc.

Tryckt Åhr 1741.

I.

S Iggar / tiggjar / gad förbi /
Intet får tu thenna gången /
Ty jag går i Ottesången / Jag
har icke heller tid / Swar logerar tu
i staden / At tu så bittida här / Räcker
icke hela dagen / Til at giöra solck bes
swår.

2.

Jag har liggat här på gatan / All
then långa kalla natt / All min flåder
thet war hatten / Lagt mitt hufvud
på ehr trapp : Jag som fordom låg
på flåder / Som war fylt med swa
nedun / Nå nu ligga i owäder; Så
som en vekiörder hund.

3.

Huru skal jag thet förstå / Swils
ken har un lycka kortad / At tin lycka
så

så vtsläcknad / At tu så eländig går :
Hafwer elden tig bedröfwat / Och
titt goda lagt i brand / Eller fiendens
tig beröfwad / Eller också tinswars
band.

4.

Jag onäslig som här står / Hafwer
sielswer orsak warit / At jag har så illa
farit / Och nu så eländig går / Jag ty
wårre alla nätter / Sötre liderliget
pad / GUD wår HERR bleff förgiäter /
utas then som swor och drack.

5.

Skiofkor också the som spela / Leg-
de jag then natten all / Sedan börja
at frakela / At hwar bänd / hwar stol
och pall / Blef i flycken sönderlagit /
Vordet gick then samma gång / Krus
och glas vp under taket / Dörren utaf
jernen språng.

6.

Knifwen jag i ermen förde / War
min dageliga sed / Minska ordet som
jag hörde / Som mig syntes til föro-
tret / Strart så skulle knifwen dö-
masaken / Mellan mig och nästan min /
Mången bär til sista dagen / Mina
märken på sin kind.

7. Swad

Hwad jag fordom har bedrefwit /
 Yngrar jag af hiertat nu / Hålst at
 Gud mig hade gifwet / En förständig
 dygdig fru / Then mig stadeligen war-
 na / Sade Jan tu wänd tig om / Huru
 wil tu thet förswara / För then store
 stränge dom.

Hwad hon mig til bästa rådde / War
 jag henne twärt emot / När hon mig
 olycka spådde / Blef hon trampat ur-
 fot / Måste så af huset römna / Blef
 utdragen i sitt hår / Hwar hon sig kuns-
 de förgiömma / Fast om tiölden then
 war swår.

Sedan börja jag at larma / Som
 ett leijon i mitt hus / Kara speglar med
 sin far mar / Slog jag små som sand och
 grus / Sedan jag med yran dundra /
 På min kistor / Skåp och skrin / At min
 grannar sig förundrar / Som ei tore
 de nosa in.

Kunde jag then nåden vinna / För
 mig döden rycker hän / At jag må min
 hustru finna / Om så är hon lefwer än /
 Fast

Fäst hon lider mig ei mera / För min
öfwerdådighet / Skulle wi doch ac-
cordera / Om en ewig himmelsk fred.

Nu svarar Sara Båh;

11.

Ho har lärde tig thet besinna / Sö-
lia efter ewig fred / I thet nya Palas-
stinna / Är then til stor ymnoghet: In-
gen kan then säga vinna / som är en
örener siäl / Ingen kan then wägen fin-
na / Som är just en satans träl.

12.

Fäst tu säger accordera / Med min
hustru om then sak / Kan en qwinna ad-
vocera / På then stora Herrens Dag /
Täncker tu som Joab gjorde / När han
qwinnan stälte ut / Tale lögn för Kon-
gens öra / Göra så på saken slut.

* 2. Sam. 14.

Jan svarar :

13.

Min tancker är ei så / Utan om min
hustru lefwer / Hon mig all min skuld
tilgifwer / Thet jag twiflar intet på :
Ty alt hwad som blir tilgifwet / Här i
tiden planat ut / Finnes ei i domen skrif-
wet : När wi kommer fram för Gud.

Sara

Sara Båh.

14.

Huru länge är thet sedan / Tu tin
hustru skildes frå / Huru många åhr
förleden / At tu senast henne såg / Hwar
har tu iwerlden varit / Slatwe uti
Barbariet / Eller från Bengala jarit /
Eller hwad tid komst tu hit.

Jan.

15.

Nu är trettio åhr förleden / Sedan
jag min hustru såg / När som England
sluta freden / (1667.) För jag med ett
slepp här trä / Hustrun min wil jag och
nämna / Sara Båh war hennes namn /
Then jag här i staden lemna / Födde
uti Rotterdam.

Sara Båh.

16.

Sara Båh jag känner grant / Wet
ock så hwar hon logerar / Om tu icke
mig fixerar / Och för mig talar olant.
Wil tu här så länge blifwa / In til klå-
kan slagit sig / Skal jag tig en penning
giwa / Wisa tig then samma fru.

17.

Sara Båh med hiertans suckar /
Går

Går i Herrans Tempel in/ ther hon
ned för Herran bukar/ Salta tårar
på thes kind/ Huru skal jag mig nu stäla
la/ Tu prisvärdig store Gud/ Ondt
med ondt a. wedergälla/ sträfwat mot
tin lag och bud.

18.

Store Gud tu hielp mig nu / Tu
som allas hiertan känner / Tu som ock
tyranner tämmer / At the sen ödmuka
sig. Har nu Jan sig så bekerad / Af Gudz
skarpa plågoris / Sig så mycket infor
merat / At han en gång blefwen wis.

19.

Tu wålan / jag är tilrede / I mitt
samwet dömma kort / At alt gamal hat
och wrede / Jag alt samman glömmet
bort / Alt hwad Gud har tack's bestär
ra / Til sitt los i trettio åhr / Wil jag
Jan igen föråhrra / Hus och huf såsom
thet står.

20.

Sara Båy från fyrkan träder /
Hem til sina stora hus / Ther satt Jan
och ymsa kläder / Mönstra ut the stör
sta lus / Sara Båy then milda fru /
Sade kasta wäck then slarwa / Kan
en annan gåck så årswa / Som så spe
lat har som nu.

21. Sa

Sara Båy tog honom in/ Med god
mat hon honom måtta/ Och i bad två-
la och tvåtta/ Thet grålsas bitna skin/
Sara gaf ham nya klät/ Skiortan
ren och mycket fin/ Skor af Rucar-
banslåder/ The hon tog up af sitt skrin.

Satte på en sammets mössa/ Stafs-
ferad med guldnoer/ Gaf ham mer än
semton tyssar/ Sade Jan wälkommen
här/ Jan han börja sig at skyla/ När
han henne kände rätt / Kan tu ond-
mid godt förstylla/ Thet är mot na-
turens sätt.

Många sår har jag upburit / När
ken sitter i mitt kött / Många har jag
och skamsturit / Som af wårken blef-
wen död / I the syra werldens leder /
Som jag farit och besedt / Är thetta
then största heder / Någon fylle-
best har skiedt.

